

II

(Незаконодателни актове)

ПРЕПОРЪКИ

ПРЕПОРЪКА (ЕС) 2020/912 НА СЪВЕТА

от 30 юни 2020 година

относно временното ограничение на неналожителните пътувания в ЕС и възможното премахване на това ограничение

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 77, параграф 2, букви б) и д) и член 292, първо и второ изречение от него,

като взе предвид предложението на Европейската комисия,

като има предвид, че:

- (1) На 16 март 2020 г. Комисията прие съобщение ⁽¹⁾, с което препоръча временно ограничение на неналожителните пътувания от трети държави до територията на ЕС+ ⁽²⁾ за срок от един месец. На 17 март 2020 г. държавните и правителствените ръководители на държавите от ЕС се споразумяха да въведат временно ограничение на неналожителните пътувания. Четирите асоциирани към Шенген държави също приложиха това ограничение.
- (2) На 26 март 2020 г. държавните и правителствените ръководители на държавите от Европейския съюз постигнаха съгласие относно прилагането на координирано временно ограничение на неналожителните пътувания до ЕС вследствие на пандемията от COVID-19.
- (3) На 8 април 2020 г. ⁽³⁾ и 8 май 2020 г. ⁽⁴⁾ Комисията прие две последващи съобщения, като във всяко от тях се препоръчва удължаване на ограничението на неналожителните пътувания съответно с един месец. Всички шенгенски държави членки, както и четирите държави, асоциирани към Шенген (наричани по-долу „държавите членки“), решиха да приложат това удължаване най-късно до 15 юни 2020 г.
- (4) На 15 април 2020 г. председателят на Европейската комисия и председателят на Европейския съвет представиха „Съвместна европейска пътна карта за вдигане на противоепидемичните мерки във връзка с COVID-19“ ⁽⁵⁾. В пътната карта се предвижда подход в два етапа, съгласно който контролът по вътрешните граници следва да бъде премахнат координирано. Впоследствие ще бъдат постепенно облекчени временните ограничения по външните граници и на лицата, които не пребивават в ЕС, ще бъде разрешено да възобновят неналожителните пътувания до ЕС. Премахването на ограничението за пътуване по външните граници следва да се извърши след или успоредно с премахването на контрола по вътрешните граници от държавите членки.
- (5) Консултациите с държавите членки потвърдиха необходимостта от допълнително краткосрочно удължаване на съществуващите ограничения по външните граници и значението на координиран подход към постепенното им премахване.

⁽¹⁾ COM(2020) 115, 16 март 2020 г.

⁽²⁾ „Територията на ЕС+“ включва всички шенгенски държави членки (включително България, Кипър, Румъния и Хърватия), както и четирите държави, асоциирани към Шенген. Тя включва също Ирландия и Обединеното кралство, ако решат да се съобразят с мярката.

⁽³⁾ COM(2020) 148, 8 април 2020 г.

⁽⁴⁾ COM(2020) 222, 8 май 2020 г.

⁽⁵⁾ [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?qid=1593180337701&uri=CELEX:52020XC0417\(06\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?qid=1593180337701&uri=CELEX:52020XC0417(06))

- (6) На 11 юни 2020 г. Комисията прие съобщение ⁽⁶⁾, в което се препоръчва удължаване на ограничението на неналожителните пътувания в ЕС до 30 юни 2020 г. и се определя подход за постепенно премахване на това ограничение от 1 юли 2020 г. Всички държави членки приложиха допълнителното удължаване до 30 юни.
- (7) Оттогава досега държавите членки обсъждат критериите и методиката, които да бъдат приложени.
- (8) Настоящата препоръка не засяга отговорността на държавите членки да продължат да прилагат член 6 от Кодекса на шенгенските граници ⁽⁷⁾, в който се уреждат условията за влизане на граждани на трети държави. По-специално държавите членки носят отговорност за преценката — за всеки отделен случай — дали даден гражданин на трета държава представлява заплаха за общественото здраве. В този контекст държавите членки следва да осигурят тясно сътрудничество между органите за гранична охрана и доставчиците на транспортни услуги.
- (9) Граничният контрол е от интерес не само за държавата членка, на чиято външна граница се извършва, но и за всички държави членки, премахнали вътрешния граничен контрол. Поради това държавите членки следва да гарантират, че мерките, които се предприемат по външните граници, са координирани, за да се осигури безпроблемното функциониране на Шенгенското пространство. За тази цел държавите членки следва да започнат да премахват временното ограничение на неналожителните пътувания в ЕС координирано. Като първа стъпка това следва да се прилага по отношение на лицата, пребиваващи в третите държави, изброени в приложение I към настоящата препоръка. Този списък следва да се актуализира редовно.
- (10) Решенията за възможното премахване на ограничението на неналожителните пътувания в ЕС следва да отчитат епидемичната обстановка в ЕС, т.е. средния брой случаи на заболяване от COVID-19 през последните 14 дни и на 100 000 жители.
- (11) С Международните здравни правила (2005 г.) (МЗП), приети на 23 май 2005 г. от Петдесет и осмата световна здравна асамблея, се засили координацията между държавите, членуващи в Световната здравна организация (СЗО), в това число всички държави — членки на Съюза, по отношение на готовността и реакцията при извънредни ситуации с международно значение, свързани с общественото здраве. С рамката за мониторинг на МЗП се определя основният капацитет в областта на общественото здраве, който държавите, членуващи в СЗО, трябва да поддържат. Данните, които държавите съобщават периодично съгласно тази рамка, могат да се използват за изготвяне на обобщена оценка, която да послужи като показател за общия капацитет за реагиране.
- (12) Ефективността на решенията за премахване на ограничението на неналожителните пътувания в ЕС зависи от тяхното координирано прилагане от държавите членки по всички външни граници. Държавите членки следва да не вземат едностранно решение за премахване на ограничението на неналожителните пътувания в ЕС за определена трета държава преди за същата държава да е взето координирано решение за премахването на това ограничение от останалите държави членки. Същевременно държавите членки могат, при пълна прозрачност, да премахват ограниченията за пътуване спрямо изброените в приложение I държави само постепенно.
- (13) В съответствие с членове 1 и 2 от Протокол № 22 относно позицията на Дания, приложен към Договора за Европейския съюз и към ДФЕС, Дания не участва в приемането на настоящата препоръка и не е обвързана от нея, нито от нейното прилагане. Доколкото тази препоръка представлява развитие на достиженията на правото от Шенген, в срок от шест месеца след вземането на решение от Съвета относно настоящата препоръка Дания взема решение, в съответствие с член 4 от посочения протокол, дали да я приложи.
- (14) Настоящата препоръка представлява развитие на разпоредбите на достиженията на правото от Шенген, в които Ирландия не участва, в съответствие с Решение 2002/192/ЕО на Съвета ⁽⁸⁾; следователно Ирландия не участва в приемането на настоящата препоръка и не е обвързана от нея, нито от нейното прилагане.

⁽⁶⁾ COM(2020) 399, 11 юни 2020 г.

⁽⁷⁾ Регламент (ЕС) 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) (ОВ L 77, 23.3.2016 г., стр. 1).

⁽⁸⁾ Решение 2002/192/ЕО на Съвета от 28 февруари 2002 г. относно искането на Ирландия да участва в някои разпоредби от достиженията на правото от Шенген (ОВ L 64, 7.3.2002 г., стр. 20).

- (15) По отношение на Исландия и Норвегия настоящата препоръка представлява развитие на разпоредбите на достиженията на правото от Шенген по смисъла на Споразумението, сключено от Съвета на Европейския съюз и Република Исландия и Кралство Норвегия за асоциирането на последните в процеса на изпълнение, прилагане и развитие на достиженията на правото от Шенген, които попадат в областта, посочена в член 1, буква А от Решение 1999/437/ЕО на Съвета ⁽⁹⁾.
- (16) По отношение на Швейцария настоящата препоръка представлява развитие на разпоредбите на достиженията на правото от Шенген по смисъла на Споразумението между Европейския съюз, Европейската общност и Конфедерация Швейцария относно асоциирането на Конфедерация Швейцария към изпълнението, прилагането и развитието на достиженията на правото от Шенген, които попадат в областта, посочена в член 1, буква А от Решение 1999/437/ЕО ⁽¹⁰⁾, във връзка с член 3 от Решение 2008/146/ЕО на Съвета ⁽¹¹⁾.
- (17) По отношение на Лихтенщайн настоящата препоръка представлява развитие на разпоредбите на достиженията на правото от Шенген по смисъла на Протокола между Европейския съюз, Европейската общност, Конфедерация Швейцария и Княжество Лихтенщайн относно присъединяването на Княжество Лихтенщайн към Споразумението между Европейския съюз, Европейската общност и Конфедерация Швейцария относно асоциирането на Конфедерация Швейцария към изпълнението, прилагането и развитието на достиженията на правото от Шенген, които попадат в областта, посочена в член 1, буква А от Решение 1999/437/ЕО ⁽¹²⁾, във връзка с член 3 от Решение 2011/350/ЕС на Съвета ⁽¹³⁾.
- (18) Правният статут на настоящата препоръка, както се припомня в съображения 13—17, не засяга необходимостта всички държави членки, в интерес на правилното функциониране на Шенгенското пространство, да вземат решение относно премахването на ограничението на неналожителните пътувания в ЕС по координиран начин,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ПРЕПОРЪКА:

1. Считано от 1 юли 2020 г., държавите членки следва по координиран начин постепенно да премахнат временното ограничение на неналожителните пътувания в ЕС по отношение на лицата, пребиваващи в третите държави, изброени в приложение I.

За да бъдат определени третите държави, за които следва да бъде отменено настоящото ограничение на неналожителните пътувания в ЕС, следва да се прилагат методиката и критериите, изложени в съобщението на Комисията от 11 юни 2020 г. ⁽¹⁴⁾ относно третата оценка на прилагането на временното ограничение на неналожителните пътувания до ЕС. Критериите са свързани с епидемичната обстановка и мерките за ограничаване, включително физическо дистанциране, както и със съображения от икономически и социален характер, и се прилагат кумулативно.

2. По отношение на епидемичната обстановка третите държави, изброени в приложение I, следва да отговарят по-специално на следните критерии:

— близо до средната стойност за ЕС към 15 юни 2020 г. или под нея на новите случаи на COVID-19 за последните 14 дни и на 100 000 души население;

— тенденцията при новите случаи през същия период в сравнение с предходните 14 дни е стабилна или бележи спад; и

⁽⁹⁾ ОВ L 176, 10.7.1999 г., стр. 36.

⁽¹⁰⁾ ОВ L 53, 27.2.2008 г., стр. 52.

⁽¹¹⁾ Решение 2008/146/ЕО на Съвета от 28 януари 2008 г. за сключване от името на Европейската общност на Споразумение между Европейския съюз, Европейската общност и Конфедерация Швейцария за асоцииране на Конфедерация Швейцария към въвеждането, прилагането и развитието на достиженията на правото от Шенген (ОВ L 53, 27.2.2008 г., стр. 1).

⁽¹²⁾ ОВ L 160, 18.6.2011 г., стр. 21.

⁽¹³⁾ Решение 2011/350/ЕС на Съвета от 7 март 2011 г. за сключване от името на Европейския съюз на Протокола между Европейския съюз, Европейската общност, Конфедерация Швейцария и Княжество Лихтенщайн относно присъединяването на Княжество Лихтенщайн към Споразумението между Европейския съюз, Европейската общност и Конфедерация Швейцария относно асоциирането на Конфедерация Швейцария към изпълнението, прилагането и развитието на достиженията на правото от Шенген, по отношение на премахването на проверките по вътрешните граници и движението на хора (ОВ L 160, 18.6.2011 г., стр. 19).

⁽¹⁴⁾ COM(2020) 399, 11 юни 2020 г.

— цялостните ответни мерки спрямо COVID-19, като се взема предвид наличната информация за аспекти като тестване, наблюдение, проследяване на контактни лица, противоепидемични мерки, лечение и докладване, както и надеждността на наличната информация и източници на данните, и, ако е необходимо, общият среден резултат по всички показатели на Международните здравни правила (МЗП). Информацията, предоставена от делегациите на ЕС въз основа на контролния списък, приложен към съобщението от 11 юни 2020 г. следва също да се взема под внимание.

3. При вземането на решение за това дали временното ограничение на неналожителните пътувания до ЕС се прилага спрямо гражданин на трета държава, определящият фактор следва да бъде пребиваването в третата държава, за която са премахнати ограниченията на неналожителните пътувания (а не гражданството).
4. На всеки две седмици списъкът на третите държави, посочени в приложение I, следва да се преразглежда и при необходимост да се актуализира от Съвета след тесни консултации с Комисията и съответните агенции и служби на ЕС вследствие на цялостна оценка въз основа на методиката, критериите и информацията, посочени в параграф 2.

Ограниченията за пътуване могат да бъдат изцяло или частично отменени или повторно въведени за конкретна трета държава, която вече е посочена в приложение I, в съответствие с промените в някои от условията, посочени по-горе, и вследствие на това – в оценката на епидемичната обстановка. В случай на рязко влошаване на ситуацията в трета държава, следва бързо да се вземе решение.

5. Когато за трета държава продължават да се прилагат временните ограничения, следните категории лица следва да бъдат освободени от ограничението за пътуване, независимо от целта на пътуването:
 - а) граждани на Съюза по смисъла на член 20, параграф 1 от ДФЕС и граждани на трети държави, които съгласно споразумения между Съюза и неговите държави членки, от една страна, и тези трети държави, от друга страна, се ползват с права на свободно движение, равностойни на тези на гражданите на Съюза, както и съответните членове на техните семейства ⁽¹⁵⁾;
 - б) граждани на трети държави, които имат статут на дългосрочно пребиваващи граждани по силата на Директивата относно дългосрочното пребиваване ⁽¹⁶⁾, лица, които имат право на пребиваване по силата на други директиви на ЕС или по силата на национално законодателство или които притежават национална виза за дългосрочно пребиваване, както и съответните членове на техните семейства.

Държавите членки обаче могат да предприемат подходящи мерки, като например да изискват от такива лица да се подложат на самоизолация или на подобни мерки при завръщането им от трета държава, за която се запазва временното ограничение за пътуване, при условие че налагат същите изисквания на собствените си граждани.

В допълнение, следва да са разрешени наложителни пътувания за специфичните категории пътуващи с ключови функции или нужди от първостепенно значение, посочени в приложение II ⁽¹⁷⁾. Държавите членки могат да въведат допълнителни мерки за безопасност за тези пътуващи, особено когато тяхното пътуване започва от високорисков регион.

Списъкът със специфичните категории пътуващи с ключови функции или нужди от първостепенно значение, посочени в приложение II, може да се преразглежда от Съвета при тесни консултации с Комисията, в зависимост от съображения от икономически и социален характер, както и от цялостната оценка на развитието на епидемичната обстановка, въз основа на методиката, критериите и информацията, посочени по-горе.

6. При премахването на временното ограничение на неналожителните пътувания в ЕС по отношение на третите държави, изброени в приложение I, следва редовно и според конкретния случай да се взема предвид и реципрочността.
7. Дадена държава членка следва да не взема решение за премахване на ограничението на неналожителните пътувания в ЕС за определена трета държава преди премахването на ограничението да е било координирано в съответствие с настоящата препоръка.

⁽¹⁵⁾ Както е определено в членове 2 и 3 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, 30.4.2004 г., стр. 77).

⁽¹⁶⁾ Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 г. относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни (ОВ L 16, 23.1.2004 г., стр. 44).

⁽¹⁷⁾ [Вж. също съобщенията на Комисията от 16 март (COM(2020) 115), от 11 юни 2020 г. (COM(2020) 399), както и указанието от 30 март 2020 г. (C(2020) 2050, 30 март 2020г.).]

8. Лицата, пребиваващи в Андора, Монако, Сан Марино и Ватикана/Светия престол следва да бъдат считани за пребиваващи в ЕС за целите на настоящата препоръка.
9. Настоящата препоръка следва да се прилага от всички държави членки по всички външни граници.

Съставено в Брюксел на 30 юни 2020 година.

За Съвета
Председател
A. METELKO-ZGOMBIĆ

ПРИЛОЖЕНИЕ I

Трети държави, за които пребиваващите в тях лица следва да не са засегнати от временното ограничение по външните граници за неналожителни пътувания в ЕС

1. АЛЖИР
2. АВСТРАЛИЯ
3. КАНАДА
4. ГРУЗИЯ
5. ЯПОНИЯ
6. ЧЕРНА ГОРА
7. МАРОКО
8. НОВА ЗЕЛАНДИЯ
9. РУАНДА
10. СЪРБИЯ
11. ЮЖНА КОРЕЯ
12. ТАЙЛАНД
13. ТУНИС
14. УРУГВАЙ
15. КИТАЙ ⁽¹⁾

⁽¹⁾ При условие че има потвърждение за реципрочност

ПРИЛОЖЕНИЕ II

Специфични категории пътуващи с ключови функции или нужди от първостепенно значение:

- i. здравни специалисти, научни работници в областта на здравеопазването и специалисти в областта на грижите за възрастни хора;
 - ii. погранични работници;
 - iii. сезонни работници в селското стопанство;
 - iv. транспортни работници;
 - v. дипломати, служители на международни организации и лица, поканени от международни организации, чието физическо присъствие е необходимо за доброто функциониране на тези организации, военнослужещи и хуманитарни работници и служители в областта на гражданската защита при изпълнение на техните функции;
 - vi. транзитно преминаващи пътници;
 - vii. пътници, които пътуват по наложителни семейни причини;
 - viii. моряци;
 - ix. лица, нуждаещи се от международна закрила, или по други хуманитарни причини;
 - x. граждани на трети държави, пътуващи с цел обучение;
 - xi. висококвалифицирани работници от трети държави, ако работата им е необходима от икономическа гледна точка и не може да бъде отложена или осъществена от чужбина.
-